

Nominováno na National Book Award 2016

VČELÍ KRÁLOVNA

Jedna, dvě, strašák jde. Přijde si i pro tebe.

LAURA RUBYOVÁ

Včelí královna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Rubyová
Včelí královna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VČELÍ KRÁLOVNA

LAURA RUBYOVÁ

 FRAGMENT

*Steveovi, který vidí,
a Anně, která věří.*

*Na životě v malém městečku je dobré, že když
nevíte, co děláte, ví to někdo jiný.*

– ANONYM

OBSAH

<i>Obyvatelé Kostispár</i>	11
----------------------------	----

KVĚTEN: MĚSÍC MLÉKA

<i>Přejeté zvíře</i>	15
<i>Uteč</i>	29
<i>Slavnostní střetnutí</i>	34
<i>Skoč</i>	47
<i>Klisna ze sna</i>	52
<i>Prstýnek jako slib</i>	70
<i>Dobývání hradu</i>	77
<i>Plameny před očima</i>	88
<i>Tak jako my ostatní</i>	99

ČERVEN: MĚSÍC JAHOD

<i>Ztracený</i>	113
<i>Dobrá práce</i>	129
<i>Už je to tady</i>	137
<i>Nikomu není dobře</i>	149
<i>Mimo</i>	157
<i>Celkový obrázek</i>	172
<i>Otázky</i>	180
<i>Jehňátko</i>	188
<i>Oslepený</i>	201
<i>Mrtví</i>	212

ČERVENEC: MĚSÍC HROMU

<i>Rána pěští</i>	221
<i>Balada o Charliem Valentinovi</i>	227
<i>Pole</i>	235
<i>Vrány</i>	245
<i>Jatka</i>	255
<i>Svítání</i>	262

SRPEN: MĚSÍC ZELENÉ KUKUŘICE

<i>Obyvatelé Kostispár</i>	275
<i>Poděkování</i>	283

OBYVATELÉ KOSTISPÁR

OBYVATELÉ KOSTISPÁR ŘÍKALI FINNOVI VŠELIJAK, JEN NE JEHO JMÉNEM. Když byl ještě malý, říkali mu Kosmonaute. Mimoni. Vejre. Hej ty. Když vyrostl, říkali mu Fešáku. Samotáři. Brácho. Kámo.

Ať už ho oslovovali jakkoliv, vždycky to bylo s láskou. Přestože se zvláště tvářil, byl podivně roztěkaný a uměl člověka nepříjemně vylekat, znali ho stejně dobře jako kohokoliv jiného. Stejně dobře jako znali sebe. Věděli, co je zač, tak jako věděli, že starej Charlie Valentine má svoje slepice radši než svoje pravnoučata a čas od času je nechává přespat v domě. (Slepice, ne děti.) Tak jako věděli, že Corderovi mají doma ducha, který jim v noci rád šmejdí v ledničce. Tak jako věděli, že Priscilla Willisová, vlídná dcera včelařky, dovede člověku vyprášit kožich líp než roj včel. Tak jako věděli, že v Kostispárách se najde spousta spár, kudy je možné proklouznout nebo se prosmýknout a zanechat po sobě jen vlastní minulost.

Co se týče Finna, měli ho sice za divného patrona, ale to jim nevadilo. „Jo, tomu klukovi pěkně šplouchá na maják,“ říkali třeba. „Ale je to milej podivín. Dobrej podivín. Náš podivín.“ Byli přesvědčeni o tom, že Finn má srdce na správném místě. Stejně jako oni sami.

Nakonec ale zjistili, že se Finn zvláště tváří, je podivně roztěkaný a umí člověka nepříjemně vylekat z dobrého důvodu. Z dobrého důvodu nikdy nikomu nepohlédl do očí.

Ale to už bylo příliš pozdě a dívka, kterou měli vůbec nejraději – a znali ze všech nejméně – zmizela.

KVĚTEN

MĚSÍC MLÉKA

Finn

PŘEJETÉ ZVÍŘE

KUKUŘICE S NÍM UŽ ZASE MLUVILA.

Ten rok byla v Kostispárách teplá zima a vlahé jaro, takže každý, kdo měl pole a komu chutnala kukuřice, zoral a zasel dřív, než si kdy předtím troufl. Poslední den třetího ročníku na střední, přesně dva měsíce poté, co se mu život rozletěl na kousky jako po zásahu bleskem, šel Finn z autobusové zastávky domů a rostliny okolo už mu dorůstaly až po pás. Nastala zrovna, nebo si to alespoň myslel, jeho nejoblíbenější část odpoledne: na obloze zářilo horké slunce, rostliny cukaly zelenými prsty. Kukuřice vyroste za jediný den o několik centimetrů; když se člověk zaposlouchá, může ji slyšet růst. Finn zachytil známý šepot – *sem, sem, sem* – a přál si, aby sakra ztichnul.

Jeho kamarád Miguel by souhlasil. Kukuřici nesnášel, byla podle něj... jako živá. Když mu Finn připomněl, že – ne asi – kukuřice samo-

zřejmě živá je, stejně jako všechny rostliny, Miguel opáčil, že kukuřice je živá dočista. Jako kdyby nejen rostla, ale rvala se ze země ven a plížila se po vyzábých bílých kořenech. Strašáci nemají za úkol strašit vrány, mají strašit kukuřici. Z té představy šly na člověka noční můry. Proč by jinak v tolika hororech byla kukuřičná pole?

Finn měl nočních můr až až, ale nikdy o kukuřičných polích. Dřív se mu zdálo o běžných věcech: svlíkačka s tou nebo jinou holkou. Úprk před magorem na bruslích ozbrojeným sekerkou. Příchod do třídy, když na sobě měl jenom šnorchl a jednu kostkovanou ponožku. Létání tak vysoko, že shlížel i na mraky.

A teď? Jen co zavřel oči, viděl jak Rózičky štíhlé ruce tlučou na zamížené sklo a lesklé černé SUV pohlcuje houstnoucí tma.

Pokud to jen trochu šlo, nespal. A kukuřici už neposlouchal. Proč by měl, když neustále lhala?

Hlava ho svědila od potu, zastavil se a přendal si batoh z jednoho ramene na druhé. Kukuřičné pole se rozpínalo na míle daleko, ale odsud ze zapadlé cesty v Illinois, co chvíli zahalené v mlze, byste to nepoznali. Silnice před Finnem končila v hradbě oblohy, jako by ji kosou usekli.

Byl by mohl chvíli postát a k té seříznuté cestě, k dokonalé metafoře, upřít myšlenky, nebýt hejna pitomých černých vran, které se tam zjevily a mohly se ukrákat.

Na Finna to udělalo pramalý dojem. „A vy máte být jako co? Nějaká kulisa?“

Nejdřív ti vydloubnou oči a pak tě uklovají k smrti, řekl by Miguel. *Copak jsi nekoukal na Hitchcocka?* Jenže Finn neměl filmy rád a vrány podle něj byly jen klauni a zloději.

A tak jim také řekl. „Klauni.“

Vrány odpověděly: „Srabe!“ Zaskřehotaly zobáky ostrými jako háky a mávly křídly, leskle modrými od slunečních paprsků.

Možná má Miguel pravdu.

Finn šel dál, nohy mu v horku těžkly. Ve spáncích mu tepalo, pod víčky jako by měl škrábavou vrstvičku písku. Když promluvil, hlas mu zaskřípal jako stará vrata, tak jako hlas Charlieho Valentina, když pořád dokolečka žvanil o koňském ranči, který vlastnil jeho dědeček, nebo o tom, jak přímo uprostřed městečka bývala železniční zastávka, nebo o tom, jak ulovil dvoumetrového bobra, jako kdyby obří bobří nevyhynuli v poslední době ledové. I Finn si jako starej Charlie Valentine přál umět vracet dny tak snadno, jako když farmář listuje zemědělským kalendářem. Přál si, aby obyvatelé Kostispár dokázali odpustit a on sám aby dokázal zapomenout.

Batoh si na zádech hodil trochu výš a snažil se zapomenout. *Myslí na něco jiného, na cokoliv jiného.* Třeba na domácí úklid, se kterým bude muset být hotov, než bratr připraví večeři. Nebo na to, jak se bude muset šprtat na vysokoškolské přijímačky, které musí bravurně zvládnout, jestli chce mít naději, že odsud odejde pryč, ačkoliv mu myšlenka na odchod svírá žaludek. Nebo na pět kluků z rodiny Rudasových, jeden vedle druhého nepříjemní jako vosy, kluci, kteří rádi ubližovali lidem, co se jim připletli do cesty, i těm, co se nepřipletli.

Přesně ti Rudasové, kteří se před ním teď zjevili na cestě.

Finn ztuhnul jako socha na počest všem zbabělcům. Jsou to oni? Je si tím jistý? Samozřejmě, že ano. Poznal je vždycky, i takhle z dálky. Všichni byli malí a nohy měli do o, takže vypadali jako pěvecký sbor složený ze stoliček. Vždycky chodili jako kačeři.

Autobusem nejeli, do školy se jít neobtěžovali. Finn neměl ponětí, odkud jdou, ani jak to, že doteď ušli jeho pozornosti. Jeho pozornosti neustále něco ucházelo. Naštěstí pro něj měli Rudasové namířeno stejným směrem jako on a zatím si ho ne všimli. Mohl se otočit na druhou stranu. Nebo kdyby byla kukuřice vyšší, mohl v ní zmizet a sám ujít vši pozornosti.

Ale utíkání ani skrývání vlastně nemělo smysl a už nezbyvalo nic, čeho by se bál. Zašoupal nohama, až se po cestě rozkutálely kamínky.

Jeden z Rudasů se ohlédl. „Hele, koukejte, to je Vejr. Už zase se nám drží za zadkem.“

„Co děláš, Vejre?“

„Vejraš na vejry?“

Nepříjemní jako vosy, tupí jako polena. Povzdechl si a jeho výdech zasyčel jako všechny ty rostliny okolo.

„Komu se směješ?“

A taky to byli prostáčci. „Já se nesměju.“

„To teda jo.“

„Dobře, směju se.“

„Nám ale ne,“ řekl jeden.

„Ne, jestli ti to pálí,“ dodal jiný.

„Vy jste o tom neslyšeli?“ zeptal se Finn. „Moc mi to nepálí.“

Zmatení prostáčci, obočí se jim krčila jako píďalky. Rudasové nechápali, o co mu jde. A nevěděl to ani on.

„To je fuk,“ řekl Finn. „Jen si tu něco mumlám.“

„Jo, tak si mumlej dál, protože my máme něco na práci.“

„Uvidíme se pozdějc, Vejre.“

Pozdějc, pomyslel si Finn.

Jenže: *Pozdějc se nic nezmění.*

Nesmál se, zato vrány? To ty se smály. Kukuřice dál šeptala. Slunce bylo žluté oko vypálené do modrého pláště. Díval se do něj moc dlouho, vyžralo mu do hlavy díry. Ráno byl v Rózině bytě a zjistil, že všechny její věci jsou pryč. Ve vzduchu se vznášel borový čistící prostředek. Bůhvídky v noci Finnův bratr všechno poklidil, všechno vydrbal, jako by šlo dívku vyplavit z paměti vytřením podlahy.

Po cestě přelétly další kamínky, z úst vylétla další slova. „Vlastně jste mi něco připomněli. Tuhle jsem se bavil s vránama. Nebylo jim úplně jasný, proč chodíte, jako byste na sobě měli plíny.“

Rudásově ho měli v kleštích, než by stihl vymyslet, kudy utéct. Ne, že by tedy chtěl. Obestoupili ho. Staré i nové přezdvíčky na něj padaly jako planá jablka.

„Kosmonaute! Mluvíme s tebou!“

Finn řekl: „Co?“

„Co máš v báglu?“ Servali z něj batoh, prohledali ho. Pak taška odlétna do pole.

Prohrané to ještě neměl.

„Hej! Hovnivále! Slyšíš?“

Mohl skočit do kukuřice – seběhnout, odběhnout někam mimo.

„Na co máš tolik knih, když neumíš číst?“

Na to Finn odpověděl: „Vtipný, že to říkáte zrovna vy, co nepoznáte svý krávy od svejch holek.“

První rána mu vyrazila vzduch z plic. Ohnul se v pase a snažil se popadnout dech. Ani nevěděl, který z nich ho udeřil – Derek, Erik, Frank, Jake nebo Spike. Jeden od druhého se věkem nelišili víc než o 18 měsíců, všichni byli blondatí a pihatí a spálení od sluníčka: kdo by je rozeznal?

Dostal pár zákeřných ran do ledvin, načež ho jeden z nich čapl za vlasy a škul mu hlavou vzhůru. Finn na kluka před sebou zamžoural a zaostřil na slavnou rudásovskou předsunutou bradu.

Ani se nesnažili.

Finn řekl: „Poslyš, Dereku, jestli sis myslél, že –“

„Utahuješ si ze mě?“

„Ne, já –“

„Derek je on,“ řekl kluk a ukázal na jiného. „Já jsem Frank. A ty jseš přejetý zvíře.“

Ruďasovic kluci najednou zapomněli, co měli na práci, protože si dali na čas, dali do toho všechno a jejich klouby byly skoro tak tvrdé jako jejich boty. Přestože byl Finn vysoký a paže i nohy měl od farmářství vypracované a docela svalnaté, Ruďasové měli širší ramena, byli silnější a bylo jich asi tak o čtyři a půl víc.

Když byli hotoví, stoupli si k sobě a civěli na Finna rozvaleného na popraskaném asfaltu. „Víš,“ řekl jeden z nich, „kdyby chtěl někdy Sean opravdový bratry, měli bysme pro něj místočko.“

Kdyby Finnovi nepřišlo, že mu zuby v hlavě sotva drží, možná by se znovu zasmál. Seana měl rád každý, dokonce i Ruďasové. Když někdo potřeboval pomoc, objevil se Sean, vřískající sirény, nabušené bicepsy, černá taška houpající se ve velkých schopných rukou, bystrý zrak, kterému nic neuniklo. A i když se Sean občas musel na něco doptat, nikdy nebylo těch otázek příliš mnoho a nikdy je nepoložil špatně.

Ale bylo v tom ještě něco. Lidé z Kostispár Seana milovali kvůli Róze. Kvůli tomu, že Sean miloval Rózu.

Nad Finnem někdo zamumlal, že má hlad. Někdo jiný řekl: „Sklapni.“ Někomu zapípal mobil. Někdo do Finna dloubl nohou jako do vačice, která jen dělá mrtvou.

Chtělo se mu zakřičet, tak aby to každý slyšel: *Já ji taky miloval!* A byla to pravda. Ale nic dobrého to nikomu nepřineslo.

Z pusy vyplivl krev. „Vyřídím bráchovi, že ho pozdravujete.“

Kluci odešli a Finn zůstal sám. Po chvílce se rozhodl raději zvednout, pro případ, že by se zrovna dneska chtěl starej Charlie Valentine projet ve svém pravěkém cadillacu. Postavil se na nohy, sešel z cesty, vylovil batoh z pole. Knihy k přijímačkám by napospas nenechal, i použité stá-ly majlant. Sean by ho zabil.

Ne, to ne. Bratr by ho ke ztraceným knihám zavezl. Možná by Finnovi dokonce pomohl koupit nové a strčil by je do úplně nového batohu, který si nemohli dovolit. A to by bylo vlastně ještě horší.

Zbytek cesty domů pajdal. Finn a jeho bratr toho sice neměli tolik jako někteří, ale měli víc než jiní, včetně bílého domu s odlupující se omítkou, podobné garáže a červené stodoly, co se nakláněla doleva. Finn vešel do domu a pohodil batoh na postel. Pak si opláchl obličej a prohlédl si zranění. (Roztržené obočí a ret. Znetvořený nos.) Z poličky v koupelně vytáhl krabičku. Prohrábl se v ní a snažil se najít obvaz. Původně patřila mámě, byla pozlacená, posázená drahokamy a přespříliš zdobená na to, aby se do ní dávala obinadla a štětičky, ale Sean říkal, že ty drahokamy jsou falešné a celá krabice nestojí ani za pen-drek, takže by ji třeba taky na něco mohli využít. Finn ji strčil zpátky na poličku a na roztržené obočí, které ne a ne přestat krváčet, připlácl kus obvazu. Potom vyšel ven na zahradu.

Pohroma z prerie, Finnova drobná pruhovaná kočka, se protáhla pod plotem a zamotala se mu pod nohama. Bříško měla plně koťátek, která se měla narodit už za pár dní.

„Neotáčej se,“ řekl jí. „Ale stojí za tebou myšák se samostřílem.“

Zakňourala a znovu mu proběhla kolem kotníků. Její jméno bylo spíš vtip než cokoli jiného: co se týče chytání myší, byla to pohroma. Sean prohlásil, že ji nechají jednou vrhnout a zjistí, jestli si koťata na rozdíl od ní obživu zaslouží.

Pohroma se držela u Finna a ten plel a zaléval ani ne čtvrt hektaru nové zeleniny – chřest, kadeřávek, cibuli, fazole, mrkev, špenát, řepu, brokolici, rajčata. Sean a Finn vyrostli ve farmářském městečku, v pěstování jídla byli kovaní. Ale Róza, ta měla kouzelné ručičky. Díky tomu, co je naučila, mohl Finn se svým bratrem sníst, co vypěstovali, a ještě jim zbylo něco na prodej na farmářských trzích. Teplé počasí

mělo rostlinkám svědčit. Přesto se zelenina zdála smutná a podivně povadlá. Otrhal ochablé listy a zaplnil díry po veverkách a králících. U toho povídal Pohromě: „Víš, s veverkama a králíkama bys mohla pomáhat.“ Pohroma mu jako odpověď vrazila hlavou do nohy, otočila se k domu a mňoukla.

„Co?“ zeptal se a oprašoval si z dlaní hlínu. Znova do něj strčila hlavou a procpala se pod brankou, což muselo dát práci vzhledem k tomu, jaký náklad si nesla. Ohlédla se, jestli jde Finn za ní.

„No dobře, už jdu.“ Když se zvedal, chytl se za pohmožděná žebra a poté kočku sledoval až za dům. Proběhla těsně kolem dveří do kuchyně a nezastavila se, dokud se neposadila před další dveře. Dveře od bytu. Od Rózina bytu.

„Není tam. Nic tam není,“ řekl Finn.

Pohroma mňoukala a běhala přede dveřmi dokolečka jako šílená. Když měl bratr směnu, vzal si Finn občas z kuchyně náhradní klíč, odemkl dveře, posadil se v Rózině bytě a dýchal sotva patrnou vůni máty a vanilky, listoval knížkami, na nočním stolku obdivoval rámeček s črtou držících se rukou, z parapetu bral do dlaní malé květináče – všechno, co tam po sobě nechala. Představoval si, že se Róza každou minutou vrátí a překvapí ji nebo možná i naštve, až ho najde, jak sedí v jejím starém květinovém křesle u okna. Zeptal by se jí: „Kde jsi byla?“

A ona by hlubokým hlasem s přízvukem řekla: „A proč to zaleží?“

Finn by odpověděl za sebe i za Seana: „Jsi zpátky, takže na tom nezáleží ani trochu.“

Teď byly dveře odemčené. Ačkoliv věděl, co najde – nebo co nenajde – strčil do nich a otevřel je. Jako když střelí, Pohroma kolem něj vběhla do prázdného bytu, začmouchala. Zavyla jako naříkající kojet a ten zvuk dal větší ránu, než na jakou by se Rudšasové kdy zmohli.

Bylo toho příliš. Celý ten den, celé probdělé jaro. Finn nechal dveře dokořán, napospas větru a špíně a zběsilé, neutišitelné kočce a odkulhal ke zchátralému modrému stavení naproti přes ulici. Jen co zvedl ruku, aby zaklepal, dveře se rozletěly. Stál v nich muž s dlouhými šedými vlasy. S dlouhým šedým vousem. Vypadal jako ten čaroděj z Pána prstenů až na tričko s nápisem JSEM NESPOUTANOST SAMA.

„Kdo tě tak podupal?“ zeptal se Charlie Valentine. „Stádo krav?“

„Dalo by se to tak říct.“

Charlie ukázal na džíny roztržené na obou kolenou a bílé tričko tak zašpiněné od krve a hlíny, že ho Finn bude muset zahodit. „Jestli mám ještě všech pět pohromadě, budeš chcát červenou. Ať tě radši Sean prohlídne.“

„Sean není doma. Nikdy není doma.“

„Já taky ne,“ řekl Charlie. „Jdu na rande.“

„Tak to promiň,“ řekl Finn jen tak.

„No, to je fuk. Stejně je na mě našťvaná. Ženský jsou pořád kvůli něčemu našťvaný. Už jsem ti vyprávěl, jak jsem putoval tou naší nádhernou zemičkou a potkal nádhernou ženu s ohnivejma vlasama? Jmenovala se Esmeralda. Empira. Empusa. Nějak na E. Myslel jsem, že nás to baví oba dva, než jsem se jednou vzbudil a koukám, že mi ohlodává ruku. Měla zuby ostrý jak žralok, mrška.“

„Jasný,“ řekl Finn a následoval Charlieho dovnitř. Netušil, proč sem neustále chodí, když ten stařec pořád mele hovna.

„To je tím mléčným skotem, víš,“ vysvětloval Charlie přes rameno.

„Cože?“ podivil se Finn. „Jak jako?“

„Rudásovi. Všechny ty jejich krávy. Ty tě zkopou do kuličky, když si nepřivstaneš a včas je nepodojíš. A už jen z toho příšernýho smradu člověka svrbí pěsti.“

Finn pomlčel o tom, že krávy nedělají problémy, když to s nimi člověk umí, a že Charlieho obývací smrdí od všech těch slepic, co se mu tam potulují. Možná si toho všiml i stařík, protože otevřel okno a ukázal na nedalekou pastvinu.

„Tamhle je moc pěkné kůň. Už jsem ti vyprávěl, jak jsem strávil nějaký čas na koňském ranči?“

„Zmínil ses,“ odpověděl Finn, i když mu to Charlie vyprávěl milionkrát a ještě milionkrát bude. Charlieho dědeček nebo prastrýc nebo někdo takový míval celou stáj statných tažných koní zvaných belgici. Ti se používali na tahání ledu, který se v zimě vysekával na jezeře. Lidé led dávali do hlubokých jam a zasypávali ho pilinami. V létě se pak led prodával ledařům. Na podzim koně pronajímali dřevorubcům. Tyhle příběhy slyšel každý, protože Charlie Valentine byl v Kostispárách děle, než si kdo pamatoval, ještě než se to tu jmenovalo Kostispáry, jak by řekl sám.

„Teď to dělají zase,“ podotkl Charlie Valentine. „Používají na dřevo koně místo nákladáků. Viděl jsem to v televizi. Říkají tomu ‚ekologická těžba dříví‘. Věřil bys tomu?“

Finn si založil paže na hrudníku a naráz sebou trhnul, jak mu tělem prudce projela vlna bolesti. „Zní to jako dobrý nápad.“

„Samozřejmě že je to dobrý nápad!“ přitakal Charlie Valentine. „Proto s tím taky nikdy neměli přestat! Lidé zapomínají na všechno důležité. Třeba že se sjezďatama musejí mluvit. Stačí na ně prostě mluvit, budou tě poslouchat. My jezdíme bez sedla. Tyhlecty vymoženosti jsme nepotřebovali.“ Podezřívavě si Finna změřil. „Že ty nechodíš na lekce jezdeckví?“

„Ne.“

„To je dobře,“ řekl Charlie. „Jezdit se člověk naučí jezdením.“

„Já vím, jak se jezdí.“

„A sedlo máš, nebo ne?“

„Nemám koně.“

Charlie Valentine z pusy vysunul horní umělé zuby a vcucnul je zase zpět. Takhle nejraději vyjadřoval nesouhlas. „Tak kolik teda těch vajec?“

„Tucet.“

„Nějakou konkrétní barvu?“

„Překvap mě.“

Když si Charlie Valentine objednával slepice, myslel si, že jde o speciální plemeno, které snáší modrá vajíčka. Ty slepice je skutečně snášely, ale stejně tak snášely růžová a zelená a hnědá vejce, jako by každý den byly Velikonoce. Chtěl si nechat vrátit peníze, dokud nezjistil, že lidé, kteří kolem projíždí cestou do velkoměsta, zaplatí za tucet velikonočně barevných vajíček celé jmění. Místním ale Charlie účtoval férovou cenu a oběma bratrům ještě trochu nižší. Říkával, že Finn a Sean jsou jeho oblíbenci. A před tím, co se stalo s Rózou, jimi také byli, domníval se Finn.

Finn prohlásil: „Sean uklidil v Rózině bytě. Vypadá to, jako by tam nikdy nebyla.“

Charlie nadzdvihl nejbližší slepici a sedl si do jediného křesla v místnosti. „Doopravdy se nejmenuju Valentine.“

„Já vím,“ odpověděl Finn.

„Svůj skutečný jméno ti nepovím, tak se ani neptej.“

Finn se snažil nedat najevo netrpělivost. „Nezeptám se.“

Charlie hladil zlatohnědou slepici a uváděl ji do transu. „Víš, jak jsem přišel ke jménu Valentine?“

„Dostal jsi ho, protože tolik miluješ lidstvo.“

„Kdo ti to řekl?“

„Všichni.“

„Kdo ti to řekl první?“

„Sean.“

„Sean je chytrej mladík.“ Charlie se naklonil na stranu a se šramocením zalovil ve velkém košíku, který stál vedle křesla. Odpočítal dvánáct vajec a opatrně je vyskládal do lepenkové krabice. „Dobrej chlap. Obětoval toho hodně, když od vás máma odešla.“

„Já vím.“

„Jen tak něco ho ale nepotěší,“ připustil Charlie Valentine.

Finn si povzdechl tak hlasitě, až ho zase rozbolela žebra. Kvůli tomuhle sem nepřišel. Vlastně ale nevěděl, proč přišel. Co mohl Charlie ještě říct nového? Co mohl kdokoliv říct? Rózu před dvěma měsíci unesli. Jediným svědkem byl Finn. Jeho vyprávění nikdo nevěřil. Ani Charlie. Ani Jonas Apple, policejní náčelník na poloviční úvazek. Dokonce ani jeho vlastní bratr, pro nějž bylo jednodušší předstírat, že Róza nikdy neexistovala.

Charlie Valentine řekl: „Můj tatík byl tak trochu jako Sean. Když jsem byl mladej, snažil jsem se přijít na to, co mám udělat, aby na mě byl hrdej. Nebo aby se aspoň občas usmál.“

„Na to já už přišel,“ řekl Finn.

„Každej ji hledal. Tvůj brácha, Jonas, všichni. Ty načrtnutý podobizny vyvěsili v každý obci odsud až po St. Louis. Volali na policii v Chicagu. Nikoho, kdo by odpovídal popisu, cos jim dal, tam ale neměli.“

Věděl, kam tím Charlie míří. Finn podle něj neviděl, co si myslí, že viděl. „Róza by nás neopustila.“

Ani muž jménem Valentine neměl nekonečnou trpělivost. „Sean má pravdu. Byla to fajnová holka, ale teď je pryč. Je na čase přestat se v tom babrat.“ Podal Finnovi krabici velikonočních vajec. „Najdi si vlastní mladou.“

Finn došel zpět domů a stoupl si pod horkou sprchu, i když mu ostře zajela do škrábanců na obličejí a spláchla mu obvaz. Osušil se, navlékl si svěží oblečení – nebo to nejsvěžejší, co našel v hromádce na podlaže – a zamířil do kuchyně. Dal vařit hrnec s vodou a ve skřínce vystrachal krabici špaget a sklenici omáčky. Co tu Róza nebyla, jedli už zase spousty věcí z krabic a sklenic.

Sean dorazil domů, zrovna když voda začínala vřít. Stál ve dveřích a skoro celé je zaplňoval. Pak vešel dovnitř, ve dřezu si umyl ruce. Ani se na Finna nedíval, když řekl: „Rudašové?“

Finn přelomil špagety v polovině a vařečkou je nacpal do hrnce. „Pozdravujou.“

Sean řekl: „Na tom obočí budou potřeba stehy.“

„Já nechci stehy,“ odsekl Finn.

„Neptal jsem se, co chceš,“ řekl Sean. „Po jídle se ti na to mrknu.“

Finn řekl to jediné, co mohl: „Dobře.“ Z ledničky vyndal dvě limonády a praštil s nimi na stůl. O deset minut později se těstoviny uvařily a omáčka v pánvi byla horká. Pět minut na to byli po jídle. Nádobí myl Finn, Sean utíral. Potom mu Sean ukázal, ať se posadí, a šel si pro brašnu.

Sanitářem byl Sean od svých osmnácti let. Od jednadvaceti pracoval na pohotovosti a měl našlápnuto na medicínu, když si jejich matka Didi začala s ortodontistou, se kterým se seznámila přes internet, a oznámila jim, že se stěhuje do Oregonu. Její nápadník neměl rád děti, obzvláště ne chlapce, kteří by určitě akorát chlastali a hulili, holky by zbouchli a bůhví koho neodbouchli, nebo ještě hůř, posedávali by doma a pletli se pod nohy. Didi svým klukům pověděla, že jsou dost velcí na to, aby se o sebe postarali sami. Copak už neobětovala dost? Copak si také nezaslouží být šťastná? Jelikož bylo tehdy Finnovi jen patnáct, Sean se rozhodl s ním zůstat, dokud bratr nedokončí střední školu.

To bylo před dvěma lety. O kariéře lékaře se Sean nezmínil už hodně, hodně dlouho.

Teď vyčistil Finnovi ránu, umrtvil mu obličej injekcí a zašil mu obočí děsivě zahnutou jehlou, kterou svíral čímsi, co připomínalo nůžky. Takové vybavení Sean ani mít neměl; sanitáři v terénu nesešivali. Ale Finn věděl, že nesmí ucuknout.

Sean se odtáhl a prohlédl si své dílo. „Jizvu možná stejně mít budeš.“

„To je fuk.“

„Vrazil jsi jim aspoň taky?“

„Bylo jich pět,“ řekl Finn.

„Mám to nahlásit?“

Záchrana od staršího bratra byla to poslední, co potřeboval. Od smutného a zklamaného staršího bratra, s jeho stupidní vírou v čistě s vůní borovice. „Ne, nechci, abys to nahlásil.“

„Nahlásím to.“

„Ne.“

Na Seanově krku sebou škulbl drobný sval, nijak jinak rozčílení znát nedal. „Naposledy jsi dostával nakládačku, když jsi byl dítě. Tohle je podruhý za pár týdnů. Nesmíš si to od nich nechat líbit.“

„Nic si od nikoho líbit nenechávám,“ ohradil se Finn.

„Tak tomu jdeš vstříc. Co si o tom mám myslet?“

„Uklidil jsi v jejím pokoji. Co si mám myslet já?“

Sean neodpověděl. Finn nesnášel, když neodpovídal.

„Dneska to jsou dva měsíce,“ řekl Finn. „Proč nejsi venku a nehleďš jí?“

Sean vyhodil použité obvazy a prudce brašnu zaklapnul. „Když se tak staráš, proč ji nehleďš ty?“

Róza

UTEČ

VRÁTÍM SE.

Róza stála ve velikém okně tichého domu na předměstí a dokola ta slova nehlasně opakovala, jako by stačilo dát jim tvar, aby se vyplnila. To ale byla pošetilost. Další pošetilost: vyčkávat u okna a doufat, že se na dvorku vynoří mraky policistů. Zírat do stropu a naslouchat, až se ozve zvuk helikoptér a dupot vojenských bot. Nikdo nepřišel. Nikdo nepřicházel.

Až na něj. Chodíval každý den a ptal se vždy na to samé: *Už mě miluješ?*

Zprvu mu odpovídala otázkami: *Kdo jste? Kdo jste doopravdy? Co chcete? Co je tohle za dům? Co máte za problém?*

Ale on nasadil ten mdlý, příjemný úsměv – úsměv strýčka, učitele, prodavače, úsměv všech těch zubatých mužů – úsměv, který jen umocňoval hrůzu, která z něj šla. „Brzy mě milovat budeš. Uvidíš.“

Tohle místo nebylo první, kam ji zavezl. Nejprve byla v místnosti, která se podobala jeskyni, tak chladné a prázdné a temné, že nedokázala přijít na to, kde je jí konec – byla velká jako kukuřičné pole, velká jako stát – a Róza mohla tak akorát s křikem bloudit temnotou. Pak se jednou ráno probudila a zjistila, že leží v obrovské posteli v prosluněném pokoji s přepychovými modrými křesly a almarou z třešňového dřeva. On seděl v jednom z křesel a vypadal sám se sebou spokojen. „Přemýšlel jsem, jak dlouho budeš asi spát.“

Chňapnutím si přitáhla příkrývku ke krku a vymrštila se do sedu tak rychle, že se lopatkami uhodila o pelest a ozvala se rána.

„Neměj strach. Nedotknu se tě, dokud sama nebudeš chtít,“ řekl, jako by si za takovou ohleduplnost zasloužil pochvalu. „Pojď, provedu tě tu.“

Musela být zdrogovaná, protože si nedokázala vybavit, jak se sem dostala, a protože se po domě skutečně nechala provést. Byl to rozlehlý dřevěný dům s kluzkou dřevěnou podlahou, která snad nikde nekončila, kuchyní oděnou v nerez tak blyštivém, že to páliło, a obývacím pokojem, v němž se nacházel krb a obří televizor. Velké okno směřovalo do ulice, kde ostatní domy – kromě barvy stejné – stály v řadě jako trestané děti.

„Líbí se ti tu?“ zeptal se. „Postavil jsem ho pro tebe.“

Postavil ho pro ni? Podél domu dřepěly vzrostlé stromy, na větvích posedávali ptáci, jako by pózovali. Stály tu nejdříve ty stromy a až pak vedle nich vyrostl dům? Nebo si zaplatil jejich převoz a nechal je tu zasadit?

Jak dlouho trvá postavit dům?

„Nahoře ve skříni je oblečení. Pomohla mi ho vybrat moc milá prodavačka, ale když se ti nebude líbit, můžeme kdykoliv dokoupit jiné. A na televizi máš všechny pořady, všechny filmy. Pusť si, cokoliv budeš

chtít.“ Znovu ten příjemný úsměv na té příjemné, dokonce pohledné, tváři. „V kuchyni je plno zásob. Vypadáš trochu pohuble. Měla bys něco sníst.“

Kdysi, stalo se to ještě v Polsku, kopl jednoho chlapce kůň do hlavy a připravil ho o všechny smysly. Tenhle muž měl úplně stejný výraz. Radostný. Prázdný.

Posunkem pokynul k obrazu visícímu nad krbem. Po chvilce jí došlo, že je na něm vyobrazena ona. Stála uprostřed zelenajícího se pole, jeden kvítek mezi prsty, další v dlouhých, kadeřavých vlasech. Kolem ní v kruhu tančily dívky. Neviditelný vítr jí na obrázku tahal za bílé šaty a vykresloval siluetu jejího těla tak jasně, že vypadala, jako by na sobě neměla nic. Róza se od té hrozivé malby nad krbem odsunula tak, jako zvíře uhýbá hadovi.

Nevšiml si toho, anebo mu to bylo jedno. Zkoumavě se na ni ze své velké výšky podíval ledově planoucíma očima. Zalapala po dechu, jako by ten upřený pohled spaloval všechn kyslík v místnosti, jako by měla být pohlcena i ona.

„Jsi moc krásná,“ řekl jí.

To Róza slyšela už mnohokrát, ale nikdy ji to tak nevyděsilo.

„Chci si tě vzít.“

Rty se jí daly do pohybu. Když konečně promluvila, neřekla: „Nikdo není tak moc krásný.“ Neřekla: „Jste únosce a zločinec a blázen.“ Neřekla: „Já miluji někoho jiného.“ Neřekla: „Neublížujte mi prosím.“

Ze strnulých úst vypadlo to, co pověděla jednomu pošetilému chlapci, kterého zanechala v Polsku. „Je mi jen devatenáct. Na vdávání jsem ještě mladá.“

„Aha,“ řekl a s nakloněnou hlavou nad novou informací zauvažoval. „Tak to budeme nejspíš muset počkat, až nebudeš tak mladá.“ Otočil se a vypochoďoval z pokoje. Otevřel dveře do garáže, překročil práh a za-

vřel za sebou. Uslyšela zacvaknutí zámku, hlasité skoro jako výstřel z děla. Otevírání garážových vrat. Hrčení motoru, co se probouzí k životu. Přiběhla ke vchodovým dveřím, k tabulce skla uprostřed, a sledovala, jak černé SUV zahýbá z příjezdové cesty, projíždí kolem domu a mizí z dohledu.

Rózu, vnučku Haliny Sokolowské, jen tak něco nevystrašilo – nevyhnala snad jednou její babča z kuchyně medvěda pouhým koštětem? Róza vzala za dveře do garáže. Ani se nehnu. Chtěla zkusit kopanec, než si uvědomila, že nemá boty. Prošla celý dům a osahala všechny okenní rámy, ale žádnou klikku nenašla. Popadla stojací lampu a chtěla se s ní rozmáchnout proti oknu do ulice, ale lampička byla jako přilepená k podlaze, nemohla ji, ani žádnou jinou, zvednout.

Vrátila se zpět k bílým vchodovým dveřím z těžkého dřeva. Zacloumala koulí. Škubla jí. Zapřela se nohou o sloupek zárubně a zatáhla tak prudce, až jí ruce sklouzly a celá se svalila. Vrhla se na to darebné dřevě jako kočka. Několik divokých minut do dveří mlátila, tloukla pěstmi, škrábala je, až měla nehty od krve. Pak si stoupla. Ztěžka oddechovala a zírala na zničené ruce, dokud slunce nezapadlo a na purpurové obloze nezačaly potutelně poblíkávat hvězdy.

To se stalo před několika týdny. Nebo jí to tak alespoň připadalo. Čas tu plyne tak pomalu – anebo rychle? Kotvy se zvedly, lana odvázala. Opouštěla přítomnost a mysl jí plula zpět do vzpomínek, vpřed do budoucnosti, předbíhala, a poté znovu upadala do téhle mučivé, nesnesitelné přítomnosti. Tady, tamhle, všude. Každý den postávala v okně a nehlasně opakovala *Vrátím se*, svou modlitbu, své zaříkadlo, ale nezabíralo to. Nespatřila žádné policejní auto. V domě nenašla žádný telefon ani počítač. Jednou zkusila zapálit kuchyňské záclony. Doufala, že se plameny rozšíří, zachvátí dům a přivolají hasiče s cisternami, ale skryté rozstříkovače oheň uhasily, dřív než záclony vůbec chytly. Byly

sotva ožehnuté a muž je beze slova vyměnil. Občas zahlédla, jak k ostatním domům zajíždí velká auta, z nichž se někdy vyhrnulí mámy a tátové a děti, tak jako teď. Máchala rukama a skákala nahoru a dolů, dokud nezmizeli ve svém domě. Ať křičela a mávala sebevíc, zdálo se, že ji nikdo neslyší. Nikdo na dům přes ulici, na dívku uvězněnou jako figurína ve výloze, ani letmo nepohlédl.

Rózu už unavovalo stát, rozhazovat rukama, modlit se. Odstoupila od okna, sesula se na pohovku a bosé nohy si položila na stolec. Ve skříni a almaře jí nechal haldy oblečení, ale boty žádné. Říkal, že bosa se mu líbí víc. Má tak rozkošné nožky.

Róza nesouhlasila. Co je rozkošného na nohou, které vás nikam nezavedou.

Co je rozkošného na nohou, které nemůžou utéct.

Finn

SLAVNOSTNÍ STŘETNUTÍ

NA SLAVNOSTECH KAČENA A STRAČENA SE MNOHEM VÍČ PŘEDVÁDĚLO, než slavilo: volci a jalovice, ovce a kozy, dokonce i psi a kočky vystavení a posuzovaní ve stanech na tržišti. Pár dní poté, co ho Rudasovic kluci rozmázli na cestě, bloumal Finn mezi stany a zastavil se u ovce, u prasete, u psa či u králíka. A co na tom, že majitelé zvířata oslovovali pitomými přezdívkami, co na tom, že se ho na roztržené obočí a ret ptali s podivnou směsí lítosti a zadostiučinění. Finna to moc nezajímalo. Za prvé proto, že z nedostatku spánku téměř blouznil, a za druhé proto, že si bláznivý kozel přežvýkal lano a teď chodil za Finnem a zkoušel mu okusovat zadní kapsy.

„Necháš toho?“ řekl.

„Mé!“ odpověděl kozel.

Finn nezastavoval. V hlavě mu řinčela otázka, kterou mu položil

Sean. Proč nehleďš Rózu ty? Finn ale popravdě hledat nikdy nepřestal. Hned poté, co zmizela, se nechal Charliem Valentinem zavést k rozbahněným polím, kde k tomu došlo, a přiměl ho tam čekat, zatímco důkladně procházel okolí a hledal stopy bot a pneumatik, špačky od cigaret nebo obaly z fast foodu – jakékoliv důkazy, které policie přehlédla. Přetrpěl všechny ty nekonečné, opakující se otázky Jonase Appla: „Musím tě poprosit, abys ho popsala ještě jednou. Říkal jsi, že byl vysoký. Vysoký jako ty? Vysoký jako tvůj brácha? Kolem 185, 190, nebo 195 čísel? Říkal jsi, že měl na sobě tmavý kabát. Byl to černý kabát? Mohl být tmavě modrý? Mohl být tmavě zelený? Měl bradku nebo knír? Měl bradku i knír? Vynecháme teď, jak se pohyboval, Finne, tady stojí, že nekřičela. Proč myslíš, že nekřičela? Proč se nebránila nebo neutíkala? Myslíš, že ho mohla znát? Myslíš, že s ním možná odjet chtěla? Určitě? Jak si můžeš být tak jistý?“ A snesl i tíhu bratrových zařatých pěstí, jeho dlouhé mlčení, nevyřčené obvinění.

I nyní – poté, co obyvatelé Kostispár usoudili, že Róza zmizela stejně záhadně, jako se objevila, jako by byla nějaký blyštivý dárek, jehož se nikdo nemůže domáhat, a že jim nikdy nebude dopřáno pochopit její minulost a být součástí její budoucnosti – přejížděl Finn očima davem, jestli nezahledne Róziny lesknoucí se kadeře, hopsavou chůzi plnou života, úsměv tak prozářený, jako by z něj šly paprsky. Ale lidé tu nehopsali ani nezářili, jen ukazovali a šeptali si.

„Mé!“ řekl kozel.

„Nemáš se učit zahradníkem?“

Vtipné bylo, že lidé z Kostispár si Rózu vůbec oblíbit neměli. Byla cizí, přišla odnikud a o své minulosti nemluvila, byla to dívka-cizinka využívající ty „nebohé chlapce bez maminky“. Sean Finna a Rózu upozornil, aby nebyli překvapení, když budou lidé jako vždycky vynášet soudy. Jen co přišli na loňský jarmark, ozval se bzukot plný pohoršení.

Zastavili se tehdy u stanů Spolku mladých zemědělců, aby mohla Róza obdivovat telata a jehňata. Starej Charlie Valentine se sklonil a zašeptal něco, co jí na tváři vykouzlilo úsměv. Zeptal se jí, které jehně se jí líbí nejvíc. Když ukázala na to nejlepší, Charlie prohlásil: „Ve zvířátkách se vyzná.“ Když se ho pak váhavou angličtinou zeptala, jak kyselost půdy ovlivňuje růst kukuřice, Charlie poznamenal: „V hlíně se vyzná.“ Přikyvoval, jako by to říkal za celé městečko, což také dělal. „Máme tady farmářku, lidičky. Nenechte se mýlit.“

A k mýlce nedošlo. Jen k jedné jedině.

Jakmile Finn ucítil dort a jablečný koláč, žaludek ho nasměroval ke stánku s občerstvením, kam ho následoval i kozel. „Finne O’Sullivan!“ zavolala obsluha – nebo ob-slůžka? – stánku.

„Dobrý den, paní L.“ Paní Lonoganová byla ředitelkou místní základní školy od dob, kdy lidé začali chodit vzpřímeně. Měla kudrnaté šedé vlasy spletené do složitého účesu, který vypadal, jako by měla na hlavě zaprášený košík. Aniž mu dala šanci odmítnout, ukrojila pro něj kus čokoládového řezu velký jako loď.

Podala mu ho v ubrousku. „Jak se má ten tvůj urostlý bratr? Pořád zachraňuje životy?“

Finn kousl do řezu. Napadlo ho, že si někdo možná spletl cukr a sůl. „Cože? Jo, aha. Pořád zachraňuje životy.“

„A máma? Ten ortodontista už určitě přemýšlí o vlastních synech. Tvoje máma si vždycky dovedla omotat chlapy kolem prstu!“

Finn se musel ovládnout, aby si neodplivl. „Tentokrát nejspíš ne.“

„To je škoda.“

„Opravdu?“ řekl Finn.

Paní Lonoganová zvedla obočí, které vypadalo jako načmárané voskovkou. „No... takže škola skončila. Jste s Miguelem připravení pusit se do opravy toho mého plotu?“

„Dorazíme v pondělí v sedm ráno.“

„Můj Lonny vám půjčí potřebné nářadí. K plotu můžete zajet jeho pickupem. Spravil by ho sám, to víš, ale záda nemá, co dřív,“ řekla paní Lonoganová. „A mě už unavují ty krávy od Rudasových, co mi lezou na pozemek. Srny to samé. A kdovíco tam venku ještě šmejdí.“ Náležitě se otrásla, ale vlasy se jí ani nepohnuly.

„My se o to postaráme,“ ujistil ji Finn. Oprava míle se táhnoucího oplocení mu s Miguelem zabere celé léto, ale Lonoganovi dobře platí a aspoň se Seanovi ztratí z očí. Možná to paní Lonoganová věděla. Možná proto ho požádala o pomoc.

„Ještě něco pro tebe mám.“ Z kapsy vytáhla složený kus papíru a posunula ho po plastovém ubrusu. Na papírku bylo vytištěno:

*Ke hvězdám a stále výš,
Naději máš, to už víš,
Měníš se, touha roste,
Oheň ti bouchá v kostech,
Ať dospějeme tam, kam jdeme,
Ať proměníme vše, co chceme,
Musíme ke hvězdám stále výš,
Naději máš, to už víš.*

„To je báseň – o naději. Vygooglovala jsem ji,“ vysvětlovala paní Lonoganová.

Kozel udělal: „Mé!“

Paní Lonoganová se na něj zamračila a otočila se zpět k Finnovi. „Veš – tedy, Finne, co je tvojí inspirací?“

To je nějaký chyták? „Nejsem si jistej, jak to –“

„Když jsem byla malá, chtěla jsem chovat nejlepší výstavní kočky.“

Paní Lonoganová měla bílého peršana jménem Fabián, kterého ráda oblékala do sukýnek a vozila v kočárku. „Vážně?“

„Je to tak. Vyrostla jsem na mléčné farmě, kde byly kočky jen na chytání myši a nic víc. Otec je ani nepouštěl do domu. Říkal, že kvůli chomáčům chlupe. Já se ale rozhodla. Našetřila jsem si a pořídila si prvního peršana, když mi bylo osmnáct. Otec mi dal na výběr mezi střechou nad hlavou a mou kočkou. Co myslíš, že jsem zvolila?“

To nebyl ani chyták, ani otázka, byl to proslov. Finn mlčel.

„Chci tím říct, že musíš bojovat za to, v co věříš. V co tedy věříš? V něco věřit musíš. Co chceš dělat?“

Slova se z něj vydrala, než si je stihl promyslet, než je stačil zarazit. „Chci najít Rózu. Chci ji přivést zpátky.“

Paní Lonoganová se chytla stolu, jako kdyby Finn zrovna prohlásil, že má v plánu trénovat jednorožce pro pohádkový cirkus. „Vím, že to nemáš snadné,“ řekla a soustředěná jako vědec nad kyselinou chlorovodíkovou mu nalila do kelímku limonádu. „Lidé někdy nejsou takoví, za jaké je máme. Nic jsme o ní nevěděli.“

„My jsme věděli. Teda, víme.“

„Nic o její minulosti,“ namítla paní Lonoganová. „Nic, co by nám mohlo pomoci ji najít.“

Vzdal to a zbytek čokoládového řezu hodil kozlovi. „To já vím.“

„Každý má svůj příběh,“ řekla paní Lonoganová zasněným a vzdáleným hlasem. „Každý má tajemství.“

Finn se odvrátil od stolku s občerstvením. Pořádně upil limonády, která zaplaťpánbůh obsahovala cukr, když najednou spatřil ten pohyb nebo spíš nehybnost. Podivně klidný prostor uvnitř vši té barvy a shonu. Pohledem postupoval vzhůru od nohou, usazených tak pevně, že to

zrovna tak mohly být i kmeny stromů, přes trup vytesaný z kamene, přes nehybné slonovinové paže, až k vybledlé tváři, která –

Do ramene ho praštila něčí ruka. Upustil limonádu, otočil se.

„Kámo!“ zvolal Miguel Cordero. „Měli jsme se potkat u ovcí.“

Finn se zase otočil, hledal ten klidný prostor, který už byl ale pryč.

„Viděl jsi to?“

„Viděl jsem, že ses celej polil limonádou,“ řekl Miguel.

„Ne, támhle.“

„Co? Na co mám koukat?“

Jak jen to popsat, aby nezněl jako pomatenec? „Byl tam nějakej chlápek. Jen tak tam stál. Myslím, že jsem ho už někde viděl. Viděl jsi ho?“

„Tady je plno chlápků,“ řekl Miguel. „Až moc chlápků. Tím míň buchet pro nás.“

„Fajn,“ utíral si Finn limonádu z džínů.

„Buchtý, kámo. Jako támhleta. Prohlíží si tě.“

Finn se pokusil předstírat zájem. „Kdo?“

„Ta v tý zelený košili. Ne, nezírej. Tvoje zírání je divný.“

„Lidi mi říkaj, ať se na ně nedívám, a pak zas, že se na ně dívám málo,“ namítl Finn. „Už si to ujasněte.“

„Jen říkám, že kdybys přestal hrát vejra, měl bys o zábavu postaráno.“ Škrábance a rány na Finnově obličejí nezmínil – buď proto, že byl dobrý kamarád, nebo proto, že si na ně už zvykal.

„Já nic nehraju,“ ohradil se Finn.

„Víš, co mi řekla Amber Hassová?“ zeptal se Miguel.

„Ne, co?“

„Že vypadáš jako herec.“

„Jakej herec?“

„Koho to zajímá, kámo! Když Amber Hassová řekne, že vypadáš jako herec, nakráčíš hezky za Amber Hassovou.“

„Amber Hassová si žužlá vlasy.“

„Když jsme u žužlání, co to je za kozla?“

„Nějakou chvíli mě sleduje.“

„S ním za zadkem si neškrtněš. Copak nikomu nepatří?“

Finn nic nehrál a škrtnout si nechtěl. „Asi jo.“

„Mé!“

Vydali se ke stanům s dobyt看em. Miguel byl menší, ale ramena měl široká jako stodolní trámy a paže dlouhé skoro ke kolenům. Dodávaly mu takové sebevědomí, že si ruce věčně strkal do kapes (takže trčící lokty svíraly zvláštní úhel a na pohled mu paže ještě prodlužovaly).

„Zahlídl jsem tě u paní L.,“ řekl Miguel. „Zase něco vygooglovala?“

„Dala mi básničku. Prý mi chtěla dodat inspiraci.“

„Paní Lonoganová odpradávná dejchá výpary z kočičích záchodů.“

„Tak tím to bude. Už ses začal učit na testy?“

„Zníš jako moje máti. Chci si užít léto, jasný? Ty jo, čuč na ni. Ne, takhle nečuč.“

„Neuvěříš, jaký eseje po nás chtěj napsat.“

„Máme na to ještě několik měsíců.“

„Ten test je v červnu a v září. Možná si ho budu muset napsat několikrát.“

Miguel řekl: „Kdo si sakra chce test napsat víc než jednou?“

„Říkal jsem si, jestli bys mi s těma esejema nepomohl. Na některých testech je člověk musí psát.“

„Eseje nedělám,“ řekl Miguel. „Mohl bych ti píchnout, kdybys měl potíže se zeměpisem.“ Miguel s celou rodinou fandili „orientáku“, jak sportu říkali. Účastnili se soutěží, kde se jen s kompasem a pár body na mapě nechali vysadit v neznámém lese, na poli nebo dokonce ve městě. Finn neměl ponětí, proč by se někdo chtěl schválně ztratit.

„V Kostispárách jsou jenom tři opravdový silnice,“ řekl Finn. „Jakou potíž se zeměpisem bych asi tak mohl mít?“

„No kdyby ses chystal vyrazit někam jinam.“

Finn si představil, jak Róza cestuje autobusem nebo sedí v letadle u okýnka, modré nebe nad hlavou. „Kam jako?“

„Já nevím. Do St. Louis, do Cincinnati, do Chicaga.“

Finn zabručel.

„Co máš proti Chicagu?“

„Moc velký.“

„Odkdy?“

„Moc lidí.“

„Co máš proti lidem?“

Finn nesnášel davy. Vířící tisíce lidí, co do sebe vráží. „Moc možností.“

„Včera jsem zašel k babičce. Minulej víkend vyhrála v bingu jednu videohru na cvičení. Táta ji nainstaloval a pak jsme si zahráli.“

„Fajn.“

„Podle tý hry jsem obézní. Když jsem si k tý konzoli stounul, ten malej panáček na obrazovce, což jsem byl jako já, se nafouknul jak klíště.“

Miguel byl podsaditý jako požární hydrant. „To je blbost,“ řekl Finn.

„Jde o to, že i hry mají názory. Ale já nepřibírám, ani když chci. Všechny sušenky sní ten duch.“

Corderovi žili v prostorném domě na obrovském statku a na půdě měli tolik krámů, že se Miguelův bratříček jednou na celé odpoledne ztratil. (Bez kompasu.) V noci se z půdy čas od času ozývaly podivné zvuky a jindy jim zase mizelo jídlo. Obyvatelé Kostispár říkali, že to má na svědomí duch staré dámy, která tam zemřela před padesáti lety.

Miguel se domníval, že jde o poltergeista, zlomyslného ducha, který rád chystá léčky na živé. Buď ten, nebo kukuřice utržená ze řetězu.

Finn na duchy nevěřil, a i když na něj kukuřice pořád štěkala, byl si docela jistý, že nikam necestuje. „Myslím, že všechny ty sušenky jí tvůj mladší brácha.“

„Tvrdí, že ne.“

„Taky tvrdil, že ti neoholil psa.“

„Pravda,“ přitakal Miguel.

Šli dál. Vůně párků a cukrové vaty se mísila se silným pachem zvířat. Miguel dál klasicky žvanil o holkách, ale žádná z nich moc nevybočovala z řady. Světlá tvář, snědá tvář, blond vlasy, zrzavé vlasy, mini šortky všude kolem. Mini šortky se Finnovi vlastně líbily.

„Támhleta má pěkný kolena,“ řekl Finn konečně.

„Kolena?!“ Miguel vymrštil ruce do vzduchu.

Od zvířecích stanů na ně někdo zavolal: „Hej! Co to vy dva děláte s mým kozlem?“

Miguel odpověděl: „Co dělá váš kozel s náma?“

Jakmile se ozval suchý kašlavý zvuk, všichni se otočili. Prodrncal kolem nich rezavý moped, za ním hopsal červený vozík a valil se kouř. Osoba za říditky byla oblečena v bílých montérkách a síťové masce. Jako šermíř. Nebo jako padouch v krváku. Jen jeden člověk z Kostispár jezdil na mopedu oblečený jako sériový vrah.

„Pojď,“ řekl Finn a ukázal k mopedu.

„Tady je tolik sexy holek a ty chceš jít za ní?“ divil se Miguel. „Copak nevíš, kdy je na čase se vzdát?“

Na vzdávání byl Finn odborník – nebyl to snad důvod, proč s ním Sean sotva promluví? To už ale bylo prskajícím a kouřícím stroji v patách i pár dalších lidí. Skupinka moped a jezdkyňi sledovala přes celé tržiště až dolů na hlavní ulici.

Na vývěsním štítu bistra ŽVANEC U ŽVANILA se jako živá piňata houpala obrovská kupa včel. Hlasité bzučení se Finnovi zavrtávalo do lebky a působilo mu bolest zubů. Nedokázal si představit, kolik včel tam je. Stovky? Tisíce? Miliony? Jednou o velké přestávce jeden Finnův učitel – Miguelův táta José – šlápl do včelího hnízda. Než přijela záchranka, dostal José Cordero třicet šest žihadel.

Priscilla Willisová seskočila z mopedu a opřela ho o výlohu Hankova železářství. Z přívěsného vozíku vytáhla dýmák. Natáhla se, dala včelám párkrát šluknout a odložila dýmák na zem. Pak ze dna vozíku vzala bílou krabici a posadila ji na kraj chodníku, pár stop za včelí piňatu. Popadla prostěradlo a jeden konec zastrčila pod krabici. Druhý konec uvázala ke klice dveří od bistra, takže prostěradlo mezi krabicí a dveřmi viselo jako houpací síť. Dřepla si vedle a čekala.

Kostispárští se shromáždili za Finnem a Miguelem a také čekali. Netrvalo dlouho a z tichého mručení byly hlasitější poznámky. Jejich hlasy šly tak jako obvykle mimo Finna. Jako zvláštní druh chorálu se jeden hlas prolínal s druhým, refrény tak známé, že by se k jejich slovům mohl bezhlasně přidat.

„Tvoje máma by si svý hmyzáky měla líp hlídat,“ řekl jeden.

„A kdo říká, že patří mojí mámě?“ Priscilla se nenamáhalo otočit.

„Nevedete si záznamy?“ zeptal se jiný.

„Jasně,“ řekla Priscilla. „My včelaři si každou včelu značkujeme. Vidíte támhleto?“ ukázala. „To je číslo pět tisíc šest set šedesát dva.“

„Vážně?“

„Každá včela má taky tričko s naším logem.“

„Nemusíš hned sršet sarkasmem.“

„Patří nám všechny včely v Illinois,“ pokračovala Priscilla. „Miliardy a miliardy. To vydá na hodně triček.“ Na ruce jí přistála včela. Neodehnala ji.